

“Kom op, laten we gaan!” zegt hij ongeduldig. We fietsen sneller dan normaal, allebei stil, beide diep in gedachten. Als we het clubgebouw van Doornvogels naderen, zie ik al een paar jongens staan kijken naar de lijst. Daan staat er natuurlijk ook bij, met, zoals altijd, zijn zelfvoldane grijns.

Jeroen en ik remmen af en zetten onze fietsen op slot. Met bonkende harten lopen we naar het bord waar de lijst hangt. Mijn ogen scannen snel de namen van de spelers in de 13-1. Daar staat het, zwart op wit:

Doornvogels JO 13-1

Daan van Rijn

Sem Koster

Tim de Vries ...

Ik slik terwijl ik verder zoek naar mijn naam. Nergens te bekennen. Teleurgesteld schuif ik op naar de lijst van de 13-2:

Doornvogels JO 13-2

Jeroen de Graaf

Yassin Khateb

Max Vermeulen

Daar staat mijn naam. Weer in de 13-2 ... Mijn hart bonkt in mijn keel. Het voelt alsof iemand alle lucht uit me heeft gezogen. Jeroen geeft me een klop op mijn schouder, maar ik kan de teleurstelling in zijn ogen zien. Hij had net zo

veel gehoopt als ik. “Zie je nou wel,” klinkt een spottende stem achter ons. Natuurlijk de stem van, wie anders, ... Daan. “Ik zei toch dat jullie nooit bij de 13-1 zouden komen? Misschien komen jullie volgend jaar in het eerste team, als jullie nog een beetje beter worden. Nou ja, ... een beetje ...?”

Ik voel mijn wangen gloeien van frustratie, maar ik houd mijn mond. Welke woorden dan ook veranderen niets aan de situatie. Daan lacht nog even minachtend en loopt weg, pratend en lachend met zijn teamgenoten.

Jeroen en ik blijven nog even staan. Het is moeilijk om iets te zeggen. Uiteindelijk verbreekt Jeroen de stilte. “Ach, misschien is dit wel beter. Bij de 13-2 kunnen we veel spelen, misschien zelfs wel kampioen worden. Dat is ook wat waard, toch?”

“Ja, misschien heb je gelijk,” zeg ik, al weet ik dat ik mezelf daarmee probeer te troosten. Ik wil winnen, natuurlijk. Maar het liefst doe ik dat op het hoogste niveau. Als we terug naar onze fietsen lopen, besluit ik de knop om te zetten. “Weet je, Jeroen,” zeg ik terwijl we opstappen, “dit is niet het einde. Misschien is het zelfs een kans. Ik ga deze competitie mijn allerbeste spel laten zien. Ik wil dat ze niet om me heen kunnen, dat ze geen andere keuze hebben dan me naar de 13-1 over te plaatsen.”

Jeroen kijkt me aan en knikt langzaam. “Laten we er dan samen voor gaan,” zegt hij vastberaden. “We zullen ze laten zien wat we kunnen. We laten ze een poepie ruiken!”

“Liever niet die van jou,” roep ik lachend. “Die stinken naar verrotte eieren!” We fietsen weg van het clubgebouw,

vastberaden om deze tegenslag om te zetten in hernieuwde motivatie. Het nieuwe seizoen mag dan niet zijn begonnen zoals ik had gehoopt, maar dit is pas het begin. Ik zal blijven vechten, blijven dromen, en vooral, blijven voetballen.